

met med finansiering over UNDPs TA-komponent også for året 1969.

På sit møde den 4. december vedtog generalforsamlingen med samme stemmemønster som i udvalget de tre resolutioner, som henholdsvis resolution 2278, 2279 og 2280 tillige med rekommandationen vedrørende OPEX-programmet for året 1969.

2. udvalgs beretning: A/6916.

FNs konference for udenrigshandel og Udvikling (UNCTAD).

(Dagsordenens punkt 38).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 10 møder mellem den 15. november og den 7. december 1967.

I. Debatten.

UNCTADs generalsekretær *Prebisch* indledte debatten i udvalget med en redegørelse, hvori han understregede betydningen af, at man på handels- og udviklingsrådets 5. samling havde fundet frem til, hvad han kaldte „krystalliseringspunkter“ hvilket ville lette arbejdet på New Delhi-konferencen og udformningen af en verdensomspændende strategi for udvikling og økonomisk samarbejde.

Prebisch understregede nødvendigheden af, at u-landene fik større adgang til markederne samt til teknisk bistand og finansielle ressourcer. Udviklingslandene måtte til gengæld gennemføre effektive ændringer i deres økonomiske og sociale struktur. En industriel udvikling kunne ikke påtvinges en anakronistisk social og økonomisk struktur. De traditionelle handelsmønstre måtte omformes således, at handelen u-landene imellem kunne få et passende omfang.

En verdensomspændende strategi måtte omfatte en større adgang til varemarkerne samt eksportfremmende foranstaltninger for u-landenes industrivarer og halvfabrikata udover et almindeligt præferencsystem. Han understregede betydningen af aftalen mellem GATT og UNCTAD med hensyn til eksportfremme.

Det er modtagerlandets opgave at sikre en stadig stigende kapitaldannelse fra egne interne ressourcer.

Prebisch kom herefter ind på de proble-

mer, som beskæftigelsen af den ved den øgede produktivitet frigjorte arbejdskraft frembyder for udviklingslandene. Denne arbejdskraft beskæftiges for øjeblikket i samfundets mest tilbagestående sektorer, og kun internationalt samarbejde og tilfredsstillende national planlægning vil kunne hindre dette.

Prebisch fastslog, at interessen for landbrugssektoren nu igen var i tiltagen, og understregede nødvendigheden af, at industri og landbrug begge fik tildelt den plads, som tilkom dem.

Fødselskontrol måtte indgå som en integrerende del af en udviklingsstrategi.

Prebisch omtalte den konflikt, der kunne opstå mellem internationalt samarbejde og modtagerlandenes suverænitæt og ret til selvbestemmelse. Udviklingslandene måtte gennem international planlægning have sikkerhed for ydelsen af bistand. Principperne for supplementær finansiering var vigtige og måtte udarbejdes sammen med vareaftaler, da sådanne aftaler kun omfattede begrænsede områder.

Prebisch afsluttede sit indlæg med en henvisning til det af verdensbankens præsident fremsatte forslag om et studie af erfaringerne af de sidste tyve års bestandsvirksomhed, og mente at dette i givet fald kunne få stor betydning for såvel udviklede som udviklingslande. Eksistensen af en international udviklingsstrategi ville gøre det umuligt at give manglende international forståelse skylden for interne problemer i u-landene.

Algeriets udenrigsminister *Bouteflika* introducerede derefter u-landenes oplæg til UNCTAD II, den såkaldte Algier-erklæring, der under debatten kom til at indtage en ret central plads, for så vidt som næsten samtlige u-landes delegerede tog denne som udgangspunkt for deres indlæg og henstillede, at den måtte komme til at danne grundlag for drøftelserne under UNCTAD II. Fra vestlig side udtryktes interesse for dokumentet, uden at man dog kommenterede dets indhold. Den amerikanske delegerede udtrykte håb om, at de synspunkter, som OECD-landene ville fremlægge, måtte blive modtaget med tilsvarende forståelse.

Fra såvel vestlig som fra u-landsside fremhævedes betydningen af, at UNCTAD II blev præget af samarbejde og ikke af